

9/2012

XB-1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Zahraniční povídky

Brad R. Torgersen

Průzkumníci

Karl Bunker

Pod řvoucími nebesy

České povídky

Vladimír Zábrodský

Luka

Pavel Obluk

Když v ráji sršelo

Petra Kubátová

Nouzová směrnice

Pavel Urban

Služba

Publicistika

Jason Sanford

Když máte psaní v krvi,
potřebujete workshop?

Julie Nováková

Nesmrtelnost: Toužíme po ní,
bojíme se jí...

Martin Zhouf

Rozhovor

s Patrikem Krásným

www.casopisxb1.cz

Cena: 75 Kč – 3,05 euro

9

0 9

Kristine K. Rusch
Bezvětrří

Budoucnost nakupování

www.aukro.cz

Nákupní vznášedlo (0)

Vybrat planetu

Vybrat jazyk

Vybrat časoprostor

Vybrat tón komunikace

TUBA EXPRES

ranní káva
teplé pečivo
šlafrůnek
zmrzlina
záškrbové ryby

AUKROBOTI

UKLIDÁČI
domu
bytu
kanceláře
SPOLEČNÍČI
douchování
nejky
intimní
PRACOVNÍČI
vepiš obor

MALE BIO SPOTŘEBÍČE

vysavače
zasevače
odsevače
roznašeče
přenašeče
donašeče

MUTANTÍ MAZLIČCI

kočkopsi
ptákoryby
hmyzoplazi
přítulníci
přísavníci
s / bez
vibraze

MEZIPLANETÁRNÍ PRAVIDLA

AUTOmobily
ROPOmobily
PLYNOmobily
NANOmobily
HYPERmobily
BIOmobily

TELEPORTY

individuální
párové
hromadné
časové

HYBERNACE

částecná
celková
zeptat se na
stav

NÁHRADNÍ ORGÁNY

KONČETINY
umělé
ORGÁNY
umělé
bio
parazitické
TEKUTINY
chemické
bio

OBLIČEJOVÉ KOREKCE

vybrat tvar
navrhní svůj
slavné tváře
osvědčená
klasika
alternativní
scéna

slušný
sousedský
drzý
přátelský
vulgární

Speciální akce!
Roboživelník

Multifunkční domácí aukrobot.
Vhodný do rukou i chapadel
od 3 do 300 let.

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Brad R. Torgersen: Průzkumníci	3
Karl Bunker: Pod řvoucími nebesy	15
Kristine Kathryn Rusch: Bezvětrí	19

Domácí SF

Vladimír Zábrodský: Luka	36
Pavel Obluk: Když v ráji sršelo	49
Petra Kubátová: Nouzová směrnice	58
Pavel Urban: Služba	60

Publicistika

Jason Sanford: Když máte psaní v krvi...	61
Julie Nováková: Nesmrtelnost: Toužíme po ní, bojíme se jí...	63
Aleš Smutný: Celospolečenská terapie, aneb filmový Mars	66
Martin Zhouf: Čeští a Slovenští výtvarníci SF a F...	80

Fantastická věda

Čtvrtý a pátý Plutův měsíc; Čtení Hawkingova mozku; Nebezpečná kombinace „živých“ vakcín; Nejlehčí materiál na světě	65
--	----

Filmfaroniáda

Filmové premiéry; The Amazing Spider-Man; Abraham Lincoln: Lovec upírů; Temný rytíř povstal; Ať vejde ten pravý; Klapka!	69
--	----

Vivisektor

Čtenáři čtenářům; Neal Stephenson: Anatém; Počítačové piráti; Veronica Rossi: Pod nekonečnou oblohou; Karel Naxera: Kruh věčných návratů; Žoldnéři fantasie: Dobré zprávy ze záhrobí; Karen Thompsonová Walkerová: Věk zázraků; William R. Fortschen: Vteřinu poté; John Flanagan: Bratrstvo – Vydědění; Peter Terrin: Hlídač; Markéta Dočekalová: Rychle a bezbolestně; Michael Koryta: Tak chladná řeka; Gregg Olsen: Závist; George R. R. Martin: Hra o trůny 1; <i>Nové knihy</i>	72
---	----

Šéfredaktor

Vlado Říša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Vydává

Konektor XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

Libertas a.s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a.s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 9. 2012

© Konektor XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Maciej Garbacz

Korektury

Korektury jsou dvojího typu, redakční a jazykové. O redakčních se zmíním někdy jindy, tentokrát mám na srdci ty jazykové. Musí je dělat lidé, kteří umějí česky. Zdá se vám to bezpředmětné?

Když jsem přicházel do Ikarie, myslel jsem si, že u nás se česky umí a že se to týká i mne. Dlouhá léta práce v časopisu i v knižním nakladatelství mě již dávno vyvedla z tohoto omylu.

Práce korektorů, tedy přesněji řečeno korektorek (co jsem za ta léta pochytil, tak je to, že v této branži je daleko víc žen než mužů) je těžká a navíc nevďěčná. Nejenže je čeština mnohovětrná, místy záludná, ale co hlavně, velmi často se mění. To, co jsem se kdysi učil ve škole, v mnoha případech už neplatí, nebo platí dvě až tři možnosti a všechny jsou správně. Někdo však preferuje jednu možnost, jiný druhou... V časopisu je však potřeba je sjednotit, aby se čtenář nemátl. Neboť ani čtenář není vždy znalý všech nuancí jazyka českého.

Kdysi jsme v jiném časopisu měli rubriku, která pokud možno vtipně glosovala nejhorší či legrační chyby a překlepy. Byla převlece oblíbená, tedy u čtenářů. Bylo to však v době dřevní, kdy mnohá nakladatelství šetřila na nesprávném místě, tedy na korekturách.

Pravdou totiž je, že mnozí spisovatelé, a to i ti nejrenomovanější, nastřílejí na jedné stránce tolik chyb, že opravovat ji „úča“ ve škole, vypsal by červenou propisku na pár listech. Leckdy je to ovšem dáno tím, že se člověk soustředí na to, co píše, aby to mělo hlavu a patu, nebo dokonce nějakou myšlenku, a pak mu nějaká ta gramatika starosti nedělá. Jde hlavně o lidi, kteří píšou lehce a nemusí po sobě texty příliš opravovat. Strašně moc pomohla automatická kontrola pravopisu, která odchytlí „přelky“, jak tomu rád říká Ondra Neff. Jenže na to absolutní spoleh také není, protože některý překlep může být správně jako slovo, ale s úplně jiným významem, a pak je člověk za blbce. Dobře si pamatuji, že kdysi jsem vydával ve svém nakladatelství Ondřejovi knihu. Je známý tím, že jeho texty předem čte hned několik betatesterů, korektorů a vůbec. Když jsem dostal text, který měl být po korekturách a „projel“ jsem ho tehdy velmi slušným korektorem T602, našel mi tam přes padesát chyb. Prostě čeština je věc těžká, jak ostatně dokazují diktačky v televizi.

Lépe jsou na tom korektoři knižní, neboť tam většinou není časový pres, kterým trpí korektoři časopisečtí a novinoví. Když si uvědomíte, že na časopis zvíci knihy (budete se divit, ale XB-1 má přibližně tolik stránek jako normální román), mají týden, tak se před jejich znalostmi češtiny a schopnostmi nepřehlédnout chybu hluboce skláním.

Problém je také v tom, že opravy zanáší člověk a ten může jednu chybu odstranit a další udělat. Ne, že by se mi to nestalo o:(((. Nejhorší okamžik pro šéfredaktora/redaktora/autora/korektora... nastane v okamžiku, kdy dostane hotové dílo do ruky, a první, na co mu padne zrak, je nějaká hrubka. Pokud není na titulce nebo první stránce, každý z nás si zhluboka oddychne.

Vlado Ríša

p.s. jeden renomovaný korektor prohlásil, že je ochoten se vsadit, že dokáže najít pět chyb na jakékoli stránce jakéhokoli časopisu nebo knihy. Věřím mu.

CONiáš? CONec světa!

Podle všelijakých předpovědí se blíží konec světa. V sobotu 15. září 2012 můžete být svědky jednak toho, jak budeme vybízet k panice, ale i toho, jak budeme tyto pověry přezíravě zesměšňovat. Šestý CONiáš v Městské knihovně v Praze se totiž zaměří právě na fenomén konce světa.

Naši hosté pohovoří o tom, proč konec světa přijde či nepřijde, uvidíte všemožné konce světa ve filmech, seznámíte se s knihami, kde se konec světa v libovolné podobě objevuje. Na apokalypsu nás připraví Armáda České republiky. A jako vždy budete mít možnost si zahrát hry, půjčit nebo koupit různé knihy a pobavit se všelijakými dalšími způsoby. Neváhejte a přijďte. Pokud mají Mayové pravdu, mohlo by to být naposledy. Kdy? 15. 9.

od 10.00 do 21.00 hodin. Kam? Ústřední knihovna MKP (Mariánské nám. 1, Praha 1). Vstupné: Čtenáři knihovny mají vstup zdarma, ostatní 80 Kč. Více informací na webu www.mlp.cz, na Facebooku <https://www.facebook.com/Conias.knihovna> nebo přímo v knihovně.

Stěhování

Karlova a Londýnská 81, to jsou adresy, kde můžete od konce srpna najít Galerii Nemesis. V knihkupectví Daemon hostuje Galerie se stálou expozicí a v centru Prahy v Karlově ulici č. 25 otevřela své nové domovské prostory. V plánu jsou v podzimním čase nové výstavy a workshopy, ale stálou prodejní expozici originálů, tisků a i nových dárkových předmětů můžete navštívit každý den od 10 do 20 hodin.

Reprezentační družstvo České republiky na mistrovství Evropy v basketbalu veteránů 2012 v Kaunasu uhrálo čtvrté místo ve složení J. Pospíšil, J. Kaňa, J. Nečas, K. Brabenec, J. Svojanovský (horní řada zleva), M. Zalabák, M. Kolářek, J. Klíma a V. Ríša (dolní řada zleva)

Brad R. Torgersen

Průzkumníci (OUTBOUND)

Když mi bylo jedenáct, Země shořela.

Pořád si vzpomínám, jak táta s řevem vběhl do hotelového pokoje na vesmírné stanici. Nepamatuju si, co přesně řekl. Ale se strachem v očích mě popadl a hodil si mě přes rameno. Totéž udělal i s mojí malou sestřičkou Irenkou a pak se zase prohnal dveřmi – a oba jsme mu poskakovali na deltových svalech jako pytle brambor.

Nevzal zavazadla ani naše hračky.

Dokonce ani můj invalidní vozík.

Vzpomínám si, že na zahnuté chodbě bylo plno dospělých: řvali, mlátili se a ječeli.

Jeden se nám postavil do cesty a táta ho doslova odkopl.

A to nikdy v životě nikomu neublížil.

Irence byly teprve čtyři roky a bez ustání volala mámu. Jenže máma byla na pohovoru na druhé straně stanice a nikde jsme ji neviděli.

Pořád jsem myslel na vozík. Jestli se děje něco tak hrozného, že tatka zapomněl na můj nový drahý vozík, tak je to vážně, vážně zlé.

Dorazili jsme ke vchodu do lodi, ale stáli tam velcí chlapi s puškami a nechtěli tátu pustit na palubu.

Řval na ně. Oni zase řvali na něj.

Vzpomínám si, že mě a Irenku pomalu postavil na zem a oba nás velmi pevně objal. Hladil nás velkýma rukama po zátylcích a přitom k nám mluvil.

„Mirku, jsi starší. Musíš se postarat o Irenku. A po tobě, Irenko, chci, abys byla na bratříčka hodná a poslouchala ho. Oba odsud musíte odletět, ale já s váma nemůžu.“

Velcí chlapi s puškami ustoupili a vchodem prošli nějací lidé v lodních blůzách a pokusili se mě s Irenkou odtáhnout od táty. Přepadla mě panika.

Nechtěl jsem se ho pustit.

Irenka kopala. Já vřeštěl, protože kopat jsem nemohl.

Ze všech sil jsme se drželi tátovy košile.

Nakonec nás okřikl tak nahlas, že jsme zmlkli, protože jsme ho nikdy neslyšeli říkat taková slova ani takhle řvat.

Omluvil se nám a oba nás políbil. Pustili jsme mu límec.

„Pamatujte si mě,“ řekl, když nás lidé z posádky začali odnášet. „Pamatujte si na tátu a mámu. Budeme vás pořád mít rádi!“

* * *

Loď byla plná lidí. Hlavně dalších dětí.

Stěnami se rozlehlo dunění a některé děti zaječely. Já byl ale klidnější. Poznal jsem, že jsme se odpojili od stanice, ucítil jsem totiž, že se ztratila veškerá přitažlivost.

To bylo dobré. Kde není gravitace, nepotřebuju vozík.

Členové posádky, kteří nás odnesli od táty, se s námi ani nebavili. Honem nám našli dvoulístnou G sedačku, zapnuli nás do ní a zamířili jinam.

Irenka popotahovala a plakala a já ji držel za ruku a koukal z okna. Nejspíš jsem byl ještě příliš omráčený a vlastně si ani neuvědomoval, co se právě stalo s naší rodinou.

Loď vyrazila a velké prstence stanice se nádherně točily. Ucítil jsem v břiše přetížení, pak změnilo směr o devadesát stupňů. Táhl mě to na bok a výjev v okně se roztočil a stanice se začala

rozpadat. Nevím, co se stalo, ale uviděl jsem, že celou stanici jako by na chvíli obalil jakýsi jiskřivý oblak, a pak přišel tak ostrý bílý záblesk, že jsem si musel zakrýt oči.

Když jsem se rozkoukal, stanice už byla pryč a přetížení mě tak prudce vtisklo do sedačky, že se mi těžko dýchalo.

Irenka už neplakala, jen tiše kňourala a tak pevně mi svírala ruku, až mě napadlo, jestli si nezpřetrhá nějaké šlachy.

Loď letěla. Rychle.

Noční stranu Země pokrývaly ohromné kaňky, které slabě rudě žhnuly jako nějaká obrovská rozdrážděná vyrážka.

Tu a tam prosvítly mohutnými, kypícími mračny záblesky.

Kolem naší sedačky se šinul nějaký dospělák ve skafandru a s helmou pod paží. Poklepal jsem mu na ruku a ukázal z okna.

„Co se to děje?“

Zastavil se, nahnul se přes nás a vykukl ven.

„Udeřili na oběžnou dráhu,“ řekl americkou angličtinou. „Teď vysílají do atmosféry antihmotový hlavice. Pane na nebi...“

Zatímco jsem hleděl z okna, vyrazil k zádi.

Věděl jsem, že někde tam dole se dostali do potíží moji bratraci, sestřenice a prarodiče. Kouřová oblaka byla tak hustá, že jsem nedokázal jasně rozeznat světadíly, ale stejně jsem se snažil najít Evropu. Polsko leželo u moře a říkal jsem si, že u moře to třeba nebude tak zlé.

Dokud jsem nespátl denní stranu a nevšiml si, že všude, kde ty žhnoucí kaňky zasáhly oceán, vybuchuje voda ve smršťích bílé páry.

A ty kaňky se kvapem šířily, jako když jsme ve škole koukali na zrychlený záznam, jak roste plíseň v Petriho miskách.

Potom se loď obrátila, přišel jsem o výhled a ještě větší přetížení mě zamáčklo zpátky do sedačky.

Odvrátil jsem pohled od okna a zjistil, že se o mě Irenka opírá. Byla vyčerpaná a měla zavřené oči.

Začala pravidelně a zlehka oddychovat a zanedlouho jsem ucítil, že mi padají víčka, a pak už nebylo nic, jen vzpomínky na navždy ztracené rodiče.

* * *

Irenka se probudila s pláčem a museli přijít dospěláci v lodních blůzách a odnést ji na záchodky. Když ji zase přinesli, měla na sobě jen a pouze plenku. Řekli mi, že se jí stala nehoda a čisté oblečení dostane až za hodinu. Sestřička měla nateklé a vypoulené oči a na všechno teď hleděla, jako by ji to mohlo pokousat.

Zeptal jsem se, jestli si ji můžu posadit na klín, a po chvílce přemlouvání mi řekli, že ano, pokud budeme oba zapnuti. Létat ve stavu beztlíže bez pásů je nebezpečné. Ale to jsem už věděl.

Irenka se mi schoulila na klíně a plenky na ní potichu zašustily. Zapnul jsem nás a ovinul kolem ní ruce.

Zaklonil jsem hlavu, zavřel oči a zadoufal, že si odpočinu. Byl jsem unavený jako ještě nikdy.

„Chci maminku,“ zaškemrala Irenka slabým hláskem.

Otevřel jsem oči a zadíval se jí do tvářičky.

„Já taky,“ opáčil jsem. „Ale myslím, že máma s tátou jsou mrtví.“

Sestřička ztuhla, začala zase kňourat a přitiskla se mi obličejem na prsa.

Pevně jsem ji objal a ucítil v krku knedlík. Netušil jsem, koho je mi líto víc: jestli sestřičky, mě nebo rodičů. Přemohl jsem příval smutku a snažil se zůstat v klidu. Pořád jsem cítil, jak mě táta držel za hlavou, když se mi díval do očí a říkal, že se musím postarat o Irenku – protože věděl, že ani on, ani máma už nebudou moct. Tvářil se při tom odevzdaně. Odevzdaně, ale zcela důstojně. Zatímco ostatní dospěláci na stanici propadali panice, on se postaral o to, abychom se s Irenkou dostali do bezpečí.

Teď jsem pro sestřičku musel být silný já. A musel jsem být silný kvůli nám oběma.

Ztěžka jsem polkl, mlčky ronil slzy a něžně hladil Irenku po zlatých vlasech.

O hodinu později přišla k naší sedačce nějaká dospělá paní. Byla starší než všichni dospěláci, které jsme na palubě viděli, a krátké vlasy jí už šedivěly. Působila mateřsky, usmála se na nás a poplácala nás po ramenou.

„Mluvíte TransComem?“

„Ano,“ opáčil jsem.

„Dobře. Můžete mi prosím říct, jak se jmenujete a kolik je vám let?“

„Já jsem Miroslaw Jaworski. Tohle je má sestra Irenka. Mně je jedenáct, jí jsou čtyři.“

Milá paní si zapsala naše jména do PDA.

„Víte, kde máte rodiče?“

„Ano. Tátu nechtěli pustit na palubu. Už je mrtvej.“

Sevřela rty a zamračila se.

„To mě mrzí, zlatíčko. Kapitán nedovolil, abychom na palubu vzali víc dospělých, než už tu bylo. Jsme plní.“

To mě moc neutěšilo. Ale snažil jsem se zůstat silný. Něco mi říkalo, že moje dětství vzalo rychlý konec a čím dřív se začnu chovat jako chlap, tím líp.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se.

„Ehmm... Sledoval jsi posledních pár měsíců zprávy?“

„Ne.“

„Ono se... oni... ne, asi bude lepší, když ti to nebudu vysvětlovat. Zlatíčko, někdo zahájil válku. Hrozně škaredou válku.“

„Proč?“

Žena se odmlčela, rozostřily se jí oči a rozechvěly se jí zamračené rty.

„Nemám nejmenší ponětí, sakra,“ zašeptala.

Potom si vzpomněla, s kým mluví, omluvila se, že kleje, a vrátila se k sepisování informací. Poznamenala si, kde jsme žili, zeptala se nás na jména členů širší rodiny, a zjišťovala, co nám chutná, jestli máme nějaká oblíbená videa, na která jsme rádi koukali, a jestli by o nás neměli dospělí na lodi něco vědět.

„Nemám tu vozík,“ odpověděl jsem.

„Prosím?“

„Na zemi se bez něj nehnu.“

Udělal jsem, jako že kývám malým joystickem na ovládání elektrického vozíku, bez kterého bych se nikam nedostal, leda že bych se plavil po zemi.

„Jsi ochrnutý?“

„Ano.“

Opět se jí roztrásl rty a bezděky zvedla ruku a odhrnula mi z čela pramínek vlasů.

„To nic,“ řekl jsem. „Kde není přitažlivost, tam nohy ani nepotřebuju. To je jeden z důvodů, proč šla máma na ten pohovor. Myslela, že sežene práci v nějaké kolonii na asteroidu, kde už si tím vozíkem nejspíš nebudu muset nikdy lámat hlavu.“

„Ovšem. Vyřídím to kapitánovi. Dokážeš se postarat o sestru, nebo mám zjistit, jestli by o ni nemohl pečovat někdo z nás?“

„Já chci Mirka,“ prohlásila Irenka, ani se na ni nepodívala a instinktivně mě objala s takovou silou, až jsem si pomyslel, že nemusím nic říkat.

Paní vstala a speciální boty ji udržely na podlaze. Ještě jednou mě něžně pohladila po vlasech.

„Když budete potřebovat s něčím pomoci, tak stiskněte to modré tlačítko na sedačce před vámi. Jmenuju se Elaine a patřím k posádce. Jinak obrazovka pod tím tlačítkem je počítač, můžete na něm něco sledovat nebo si zahrát nějakou hru.“

„Díky,“ opáčil jsem. „Ale hlavně by mě zajímalo, kam vlastně letíme.“

„To se ještě neví. Kapitán se teprve musí rozhodnout. Pod útokem není jen Země.“

* * *

Letěli jsme obyčejnou lodí pro meziplanetární lety. Takové lodě jsou tak obyčejné, že nemají ani jména, jen čísla. Kapitán se nás snažil co nejlíp uvést do obrazu, ale zřejmě nebyl zvyklý mluvit k dětem, a tak jsem se musel pořád obracet na Elaine, aby mi něco vysvětlila.

Řekla, že se kapitán rozhodl, že nás vezme na Jupiter, kde v tamějších vesmírných koloniích možná najdeme další uprchlíky.

Téměř neustále jsem cítil přetížení, museli jsme totiž letět co možná nejrychleji, abychom unikli válečným družicím, které ještě lovily mezi Zemí a Měsícem.

To znamenalo, že jsem musel strávit první půlku cesty na sedačce, kterou nám s Irenkou přidělili, což by mi ani tak nevadilo, kdybych nepotřeboval, aby mi Elaine pomohla pokaždé, když jsem musel na záchod. Jak mě tak nosila uličkou, pár mladších teenagerů se mi smálo a pokřikovalo na mě, že jsem děcko. S tím jsem si nedělal hlavu. Když člověk stráví dětství jako mrzák, zvykne si, že se k němu spousta dětí nikdy nechová hezky.

Ale když si začali dobírat Irenku, bylo mi jasné, že s tím musím něco udělat.

Počkal jsem, až se dostaneme za půlku a poletíme několik hodin setrvačností, než začneme zpomalovat. To byla doba, kdy se ostatní děti cítily divně a já líp. Několik předešlých měsíců jsem kvůli přípravám na máminu očekávanou práci na asteroidech strávil ve středu stanice ve výcvikových místnostech s nulovou gravitací. Teď jsem nabyté zkušenosti maximálně zúročil.

Stačilo, aby ztmavlo pár monoklů a nateklo pár rtů – jak jejich, tak mých –, a udělali jsme si jasno.

Když na to přišla Elaine, tak mi pochopitelně pořádně vynadala. To dospělí musejí, aby si všichni mysleli, že nestojí na ničí straně.

Ale když se vrátilo přetížení a já zase potřeboval, aby mi pomohla na záchod, tiše mi prozradila, že je ráda, že jsem se sestřičky zastal, a pár spratků přestalo tak zlobit.

Nikdo mě už nepopíchoval a ti, co otravovali Irenku, už ani necekli.

A to mi stačilo.

* * *

Obrovský Jupiter za lodními okny vypadal nádherně. Vznášel se za nimi už týden a pomalu se zvětšoval s tím, jak jsme upravovali kurz a slétali na oběžnou dráhu, abychom se spojili s jednou z jupiterských stanic, o kterých kapitán krátce pohovořil před tím, než jsme opustili soustavu vnitřních planet.

Nevím, co jsme si všichni mysleli. Vnímali jsme jupiterské kolonie jako nějaký bájný cíl a všichni jsme si s nimi začali spojovat různá – a později mi došlo, že nerealná – očekávání. Obzvlášť Irenku Jupiter uhranul.

Připadal jsem si hrozně, musel jsem jí totiž pořád připomínat, že až vystoupíme z lodi, neuvítají nás u dveří máma s tátou. Vždycky se na mě naštvala a prohlásila, že mě nesnáší, protože jsem rád, že umřeli a můžu teď zastávat tátovu roli a sekýrovat ji. Hned nato se vydala na malé hřiště, které posádka přichystala ve spodním nákladovém prostoru, a hodinu jsem ji neviděl. Pak se rozmrzele vrátila na sedačku, omluvila se, že na mě byla zlá, a zakončili jsme to pořádným objetím.

Zrovna byla vepředu na záchodě, když světla na palubě zčervenala a z lodního rozhlasu se ozvalo houkání.

Pak zaburácel kapitánův hlas a na chvíli přehlušil ječení osatných dětí.

„ZAÚTOČILA NA NÁS AUTOMATICKÁ OBRANNÁ DRUŽICE! PŘIPOUTEJTE SE A PŘIPRAVTE SE NA VELKÉ PŘETÍŽENÍ!“

Okamžitě jsem pomyslel na Irenku zavřenou na záchodcích. Odrasil jsem se rukama od sedačky, ale Elaine mě chytila za ruce a rychle mě stáhla zpátky.

„Budeš poslouchat!“ zařvala na mě.

„Ale co sestřička!“

Všimla si, že hledím vytřeštěnými očima na záchodky, kývla hlavou a řekla: „Zůstaň tu, já pro ni dojdu!“

Téměř se rozběhla uličkou a úchytné boty dělaly *křup-křup*. Podařilo se mi zapnout pásy a pak do nás pořádně praštilo přetížení. Loď s námi mlátila ze strany na stranu, nahoru a dolů, a palubou se rozléhal křik, vřískot a nářek. Elaine se udržela na nohou, došla až k záchodkům a otevřela dveře speciální kartou, kterou nosila na šňůrce. Na chvíli zmizela vevnitř a vzápětí se vynořila s Irenkou. Ta se zoufale rozhlížela kolem dokola a kopala nohama. Elaine na ni ječela:

„Klid! Klid, broučku!“

Všemi na palubě zacloumal další sled prudkých manévrů. Zahlédl jsem, že jedna dívka vyletěla ze špatně zapnutých pásů a praštila se o strop. Chvilku se bezvládně vznášela a pak mi prosvítila nad hlavou, zmizela někde za mnou a ozvalo se nechutné *bum*.

Nicméně Elaine držela Irenku pevně a vyrazila s ní ke mně, ale vtom přišel tak strašný náraz, až mi cvakly zuby, a zpod podlahy se začalo rozléhat úpění a skučení.

Najednou jsem dostal pocit, že mi snad prasknou bubínky, a na chvíli jsem si uvědomil, že jsme byli zasaženi. Elaine a Irenka na mě prostě jen hleděly, obě utvářely ústy ohromené o a unikající vzduch jim cuchal vlasy.

Pak z opěrky na sedačce vylétl oranžový dekompresní štít, snesl se na mě jako rubáš a zavřel se.

Zařval jsem Irenčino jméno, snažil jsem se rozepnout si pás přes prsa a při tom jsem vykukoval okýnkem ve štítu a viděl palubu jako ve zlém snu, všude blikala rudá světla a podlaha se trhala na kusy. Podařilo se nám vyměnit si se sestřičkou poslední pohled a Irenka malou pusou zavřískala: *Mirku!* Pak se všechno překlátilo, zamáčklo mě to do sedačky a dekompresní štít kolem mě začal plácet a pleskat sebou.

* * *

Když jsem přišel k sobě, byl jsem skrznastrz otupělý. Děsně mě bolely uši a celý předek košile jsem měl špinavý od krve z nosu. Bylo mi to jedno. Dlouhou dobu jsem jen seděl s pevně zavřenými očima a znovu si v duchu přehrával, jak sestřička neslyšně křičí moje jméno.

Nakonec jsem ucítil, že se mi z prsou dere ohromný řev. Jakmile se ze mě vydral, dlouhé minuty jsem kvílel a upatlával si obličej a ruce smrkanci, slzami a krví. Když to přešlo, byl jsem tělesně i citově tak vyčerpaný, že jsem sebral sílu jen k tomu,

abych párkrát naposledy popotáhl, a pak už jsem zase necítil skoro nic.

Hodiny plynuly. Nehýbal jsem se, dokud si moje střevo nezačala stěžovat, a přečetl jsem si na malé LCD obrazovce na područce sedačky pokyny pro stav nouze. Dekompresní štít se nafoukl jako balon a udělal mi trochu místa. A tak jsem si rozepnul pásy a podle instrukcí odtáhl kus čalounění ze sedačky, odkryl jícen nouzového záchodu pro použití ve stavu beztlíže a vykonal potřebu. Potom jsem prostě seděl, civěl okýnkem ve štítu a sledoval, jak se kolem mě pozvolna otáčí černý vesmír posetý hvězdami.

Došlo mi, že jsem při dekompresi vyletěl z lodi nebo že byla sedačka navržena tak, aby nás v případě nouze katapultovala. Vlastně na tom nezáleželo. Irenka umřela pět metrů ode mě a já tomu mohl nanejvýš přihlížet.

Zklamal jsem ji. A zklamal jsem tátu, který mi řekl, ať na ni dávám pozor.

Hrozně jsem si přál zmizet ze světa.

Vydral se ze mě další řev, ale všechny síly mě už opustily.

Zase jsem usnul.

* * *

Probudil jsem se s leknutím.

Dekompresní štít kolem mě pomalu splaskával.

Rychle jsem poklepal na LCD na područce, začal se divit, proč systém nespustil poplach, a zjistil, že se dekompresní štít sám stahuje do opěrky pro hlavu.

Na chvíli jsem se schouлил, protože jsem čekal vesmírné vzduchoprázdno, ale uviděl jsem, že jsem v osvětlené, železnými žebry lemované chodbě... nějaké jiné lodi?

Seděl jsem sám v pravoúhlé místnosti s vysokým stropem. Byla obrovská, aspoň tedy oproti palubě lodi, na které jsme původně unikli s Irenkou.

Irenka. Zalila mě prudká vlna sklíčenosti, přitáhl jsem si ochrnutá kolena k tělu a zabořil do nich hlavu. V duchu se mi zas a znovu přehrávala sestřina zoufalá smrt, a tak jsem si začal pomalu bušit čelem do čítek, protože jsem tu hrůzu nedokázal zastavit. Zůstane to takhle navždycky? Pořád Irenku uvidím, bude přede mnou milionkrát umírat, aniž bych s tím mohl něco udělat?

Na druhé straně velkého prostoru něco zařinčelo, a tak jsem rázně zvedl hlavu. Uviděl jsem, že se tam otevírá kulatý průchod.

Srdce mi začalo splašeně bušit do hrudi. Zůstal jsem v sedačce a díval se, jak otvorem proplula nějaká malá postava v bílých splývacích šatech podobných pyžamu a přicvakla se botami k podlaze.

K mému údivu to byla stará žena.

Měla vrásčitou kůži černou jako uhlé a oči s velkými tmavými duhovkami.

Upřela na mě pohled. Vůbec nemrkala. Potom rychle *křup-křup-křup* vykročila ke mně.

„Ten kluk je v hrozném stavu, Howarde,“ řekla, ale ne mně. Mluvila americkou angličtinou, ovšem s výrazným přízvukem, jaký jsem zatím slyšel jen v televizi. Když došla blíž, všiml jsem si, že má v uchu nějaký malý přístroj – sluchátko s mikrofonom. Jenom jsem na ni koukal a ona si pomalu dřepala kousek od sedačky a prohlížela si můj obličej, zaschlou krev na košili a to, jak se mi mírně třesou zaťaté pěsti a ruce kolem kolen.

„Máš nějaký jméno, synu?“

„Miroslaw,“ opáčil jsem a kvůli zaschlému hleny a krvi v nose to znělo, jako bych měl hroznou rýmu.

„Takže seš... Rus?“

„Polák.“

„No, můžeš děkovat Bohu, že nám ten tvůj malej záchranný člun vletěl do cesty, Mirosławe z Polska. Vražedným družicím toho při útoku na Jupiter moc neuniklo. Dokud neodletěly, nechali jsme s Howardem observatoř potmě. Pak jsme provedli prakovej skok a jsme fuč.“

„Co to má znamenat?“

„Všecko je teď automatika. Už není žádný vojsko, zůstaly jenom vojenský stroje. Vražedný družice vnímají jako teď *úplně všechno*. A tak jsme s Howardem usoudili, že uděláme nejlíp, když zmizíme.“

„Kam?“

„Ke Kuiperově pásu. Jinam to nejde. Hodláme najít Průzkumníky.“

Průzkumníci. Slýchal jsem o nich na škole: podnikali soukromě financované lety do hlubokého vesmíru, aby zjistili, jestli za Neptunem neleží úrodná půda ke kolonizaci. Všechny výpravy přestaly posílat data, jakmile minuly oběžnou dráhu Pluta. Obecně se mělo za to, že pomřely.

Ale skutečně se tak stalo?

Jenže hlavní pro mě teď byla smrt Irenky, a tak jsem se Průzkumníky nijak netrápil. Dál jsem si objímal kolena a zíral za tu starou ženu jen tak do prázdna.

„Jsem Tabita,“ představila se a natáhla ke mně ruku.

„Díky, že jste mě našli,“ odvětil jsem a slabě jsem jí s tou rukou potřásl.

„Nevypadáš zrovna nadšeně, Mirosławe.“

„Mirku. Sestřička mi říkala Mirku. Ona... ona...“

Nedokázal jsem to říct, ale zjevně jsem ani nemusel. Tabita mi přiložila starý sukovitý prst ke rtům.

„Klid, hochu. Přezilš Ďáblův den. Pojď, umyješ se.“

Dovolil jsem jí, aby mě vzala za ruku a vytáhla ze sedačky. Šla díky úchytným botám po palubě a mě vlekla vzduchem za sebou. Mířili jsme k průchodu, kterým vstoupila.

Všimla si, že mi nohy jen tak vlají a že jsem při průlezu otvorem použil pouze ruce a přitahoval se podél madel.

„Nemůžeš chodit?“ zeptala se.

Přikývl jsem. Okamžitě si mě otočila a začala pátrat po zranění, ale odstrčil jsem ji. „Nic se mi nestalo. Jsem ochrnutej. Od narození.“

„Pro smilování,“ hlesla. „No, Mirku, tak to se my dva prostě budeme muset snažit, jak jen to půjde.“

„A co Howard?“ nadhodil jsem.

„To je můj muž. Za chvíli se s ním seznámíš.“

* * *

Howard a Tabita Marshallovi pocházeli z Virginie. Dostali práci na jedné z šesti původních Humasonových mobilních plošin s vesmírnými teleskopy, zamlada na ní sloužili jako technici a později převzali observatoř.

Zatímco jsme spolu mluvili, pomohla mi Tabita svléknout si košili a začala mi oplachovat obličej.

„NASA nám řekla, že teleskop je už moc starý a hodlaj ho vyřadit z provozu, jenže mně s Howardem se na něm hrozně líbilo, protože jsme díky němu byli blíž k tichý boží velkoleposti. Astronomové a další se sbalili a odletěli, ale my zůstali. Nejdřív na protest. Ale nakonec to NASA vzdala a nechala nás pracovat. Až do války jsme posílali data.“

Dozvěděl jsem se, že Howard vlastně před několika lety umřel, ale že ho nahráli do počítače a řídí teď observatoř jako její mozek. Slyšel jsem, že se to tak občas dělá při hodně dlouhých výpravách do hlubokého vesmíru, když se dobrovolně nabídne pilot, který je už příliš starý nebo nemocný, než aby letěl dál.

